

# РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. Варна, 02.02.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, СЪСТАВ ГО,** в публично заседание на петнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова

мл.с. Станислав М. Ангелов

при участието на секретаря Марияна Ив. И.  
като разгледа докладваното от мл.с. Станислав М. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20233100502328 по описа за 2023 година

### **Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.**

Образувано е по въззивна жалба входящ № 32844/03.05.2023 г. по описа на РС-Варна, подадена от Народно събрание на Република България чрез процесуалните му представители – Е. Ц. и Л. Т., срещу Решение № 1028/27.03.2023 г., постановено по гр. д. № 6972/2021 г. по описа на РС-Варна, 20-ти с-в, в частта му, в която Районен съд – Варна е осъдил Народното събрание на Република България да заплати на Д. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*: сумата от 23976,16 лв., представляваща неполучено нетно трудово възнаграждение, поради уволнение със Заповед № 6543/02.04.2019 г. на директора на Агенция „Митници“, за периода 03.10.2019 г. до 05.03.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2021 г. до датата на окончателното изплащане; сумата от 2026,68 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за неполучено трудово възнаграждение за периода 01.11.2019 г. - до 17.05.2021 г., на основание чл. 2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ; сумата от 2492,71 лв., представляваща сторени в производство съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ; както и в частта, с която е осъдил Народното събрание на Република България да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Варненски районен съд, сумата от 471,13 лв., представляваща част от платен от бюджета на съда депозит за вещо лице, на основание чл. 9 а, ал.2 от ЗОДОВ.

Във въззивната жалба са наведени доводи за недопустимост на съдебното решение поради липса на пасивна процесуалноправна легитимация на Народно събрание на Република България и доводи за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение в обжалваната му част.

Въззивникът – Народното събрание на Република България, счита обжалваното решение за недопустимо, моли същото да бъде обезсилено. Алтернативно моли решението в обжалваната му част да бъде отменено, като неправилно и вместо него да бъде постановено решение, с което предявените искове срещу Народно събрание на Република България да

бъдат отхвърлени, като неоснователни.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, от Д. К. К., чрез процесуалния му представител адв. И. В. от АК -Варна, с който се моли съда, да остави без уважение въззивната жалба, като неоснователна и да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната му част.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпила насрещна въззивна жалба входящ № 51079/07.07.2023 г. по описа на РС-Варна, подадена от Д. К. К., чрез процесуалния му представител адв. И. В. от АК -Варна срещу Решение № 1028/27.03.2023 г., постановено по гр. д. № 6972/2021 г. по описа на ВРС, 20-ти с-в, в частта му, в която Районен съд – Варна е: отхвърлил предявения от Д. К. К., срещу Народното събрание на Република България иск с правно основание чл. 2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2298,00 лв., представляваща неполучено допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода от 03.04.2019 г. до 05.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2021 г. до датата на окончателното ѝ изплащане.

Д. К. счита първоинстанционното решение в тази му част за неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и необосновано. Моли съда да отмени първоинстанционното решение в тази му част и да постанови друго решение, с което да уважи исковата му претенция.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на насрещната въззивна жалба от Народно събрание на Република България чрез процесуалните му представители – Е. Ц. и Л. Т., с който се моли съда, да отхвърли насрещната въззивна жалба, като неоснователна и да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната му част.

В открито съдебно заседание Народното събрание на Република България, чрез процесуалния си представител – гл. юрисконсулт М. Г. поддържа въззивната жалба и отговора на насрещната въззивна жалба. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание Д. К. К., чрез процесуалния си представител адв. И. В. поддържа отговора на въззивната жалба и насрещната въззивна жалба. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание прокурор Данева моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

В необжалваната му част първоинстанционното решение е влязло в сила.

**Съдът, за да се произнесе, взе предвид следното:**

Производството пред РС-Варна е образувано по предявени от Д. К. К. срещу Народното събрание на Република България обективно, кумулативно съединени иски с правно основание чл. 2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ, за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми, представляващи обезщетение за вреди, претърпени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в приемането от Народното събрание на Република България на нормата на чл. 10, ал.1, изречение второ от Закона за митниците /Митническите служители, които са митнически органи по смисъла на закона, могат да бъдат само лица, които не са привлечени като обвиняеми или не са подсъдими за умишлено престъпление от общ характер. Обявена за противоконституционна, с Решение № 7 на Конституционния съд на Република България, ДВ. - бр. 75 от 2019 г./, както следва: сумата от 24950,32 лв. (след допуснатото увеличение в цената на иска по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща неполучено трудово възнаграждение, поради прекратяване на служебното правоотношение с Д. К., със Заповед № 6543/02.04.2019 г. на директора на Агенция „Митници“, за периода 03.10.2019 г. до 05.03.2021г; сумата от 2108,93 лв. (след допуснатото увеличение в цената на иска по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща обезщетение за забава върху горната главница, за неполучено трудово възнаграждение за периода 01.11.2019 г. - до 17.05.2021 г; сумата от 2298,00 лв. (след допуснатото увеличение в цената на иска по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща неполучено допълнително

възнаграждение, за постигнати резултати, за периода от 03.04.2019 г. до 05.03.2021 г.; сумата от 1000,00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се във влошаване на здравословното състояние на Д. К., ведно със законната лихва върху всички главници, считано от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2021 г. до датата на окончателното им изплащане.

Горепосочените искове са съединени в условията на евентуалност с предявени срещу Държавата, представлявана от министъра на финансите, обективно и кумулативно съединени искове с правно основание чл. 49 от ЗЗД вр. чл. 7 от Конституцията на Република България за осъждане на евентуалния ответник да заплати на ищеца следните суми, представляващи обезщетение за вреди, претърпени от приета от Народното събрание противоконституционна норма на чл. 10, ал.1, изр. второ от Закона за митниците и от неизпълнение от Народното събрание на задължението по чл. 22, ал.4 от Закона за Конституционния съд, както следва: сумата от 24950,32 лв. (след допуснато увеличение в цената на иска, по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща неполучено трудово възнаграждение поради прекратяване на служебното правоотношение на Д. К., със Заповед № 6543/02.04.2019 г. на директора на Агенция „Митници“ за периода 03.10.2019 г. до 05.03.2021г; сумата от 2108,93 лв. (след допуснато увеличение в цената на иска, по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща обезщетение за забава върху главницата за неполучено трудово възнаграждение за периода 01.11.2019 г. - до 17.05.2021 г; сумата от 2298,00 лв. (след допуснато увеличение в цената на иска, по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща неполучено допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода от 03.04.2019 г. до 05.03.2021 г; сумата от 1000,00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди изразяващи се във влошено здравословно състояние, ведно със законната лихва върху всички главници, считано от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2021 г. до датата на окончателното им изплащане.

В исковата молба Д. К. излага, че на 08.06.1987 г. е започнал работа в Митница Варна, първоначално по трудово правоотношение, а впоследствие като държавен служител, назначен със заповед, като неколкостепенно и ускорено бил повишаван в ранг. Поддържа, че с § 50, т.4, буква „а“ от ПЗР на ЗИДЗКПО, влязъл в сила на 01.01.2019 г. е изменен чл. 10, ал. 1 от Закона за митниците, чрез добавяне на изречение второ, а именно, че „Митническите служители, които са митнически органи по смисъла на закона, могат да бъдат само лица, които не са привлечени като обвиняеми или не са подсъдими за умишлено престъпление от общ характер.“ Излага, че специфичното изискване било гласувано на второ четене от Народното събрание на 07.11.2018 г. Твърди, че изменението на ЗМ дало правно основание на директора на Агенция „Митници“ да издаде Заповед № 6543/02.04.2019 г. за прекратяване на служебното му правоотношение, поради привличането му като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер по ДП № 8/2016 г. по описа на ТСБОП - Варна, пр.пр. № 486/2016 г. по описа на СП. Административният орган приел, че промяната в чл.10, ал.1 от ЗМ съставлява обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения. Поддържа, че така, в резултат на приетата от Народното събрание промяна, служебното му правоотношение е прекратено за длъжността „Главен инспектор в ТД на Агенция „Митници““, длъжностно ниво 6, експертно ниво 2, с ранг II младши, считано от 03.04.2019 г. Сочи, че поради противоречието на чл.10, ал.1, изречение второ от ЗМ с правото на Европейския съюз и Конституцията на Република България оспорил като незаконосъобразна Заповед № 6543/02.04.2019 г. на директора на Агенция „Митници“, а с решението по административно дело №1090/2019 г. на Административен съд Варна, потвърдено с решение по административно дело № 11680/2020 г. на ВАС, заповедта била отменена. В последствие бил възстановен на длъжност „Главен инспектор в ТД на Агенция „Митници““, длъжностно ниво 6, експертно ниво 2, с ранг I младши със Заповед № 284/05.03.2021 г. на директора на Агенция „Митници“. Излага, че още в хода на делото, нормата на чл.10, ал.1, изречение второ от ЗМ била обявена за противоконституционна с Решение № 7/17.07.2019 г. по конституционно дело № 7/2019 г. на Конституционния съд, (обн. ДВ., бр. 75 от 24.09.2019 г.), влязло в законна сила на 28.09.2019 г. Поддържа, че съобразно мотивите на решението, с промяната в чл.10, ал.1 от ЗМ, законодателят е

ограничил правото на труд на обвиняемите и подсъдимите със същия интензитет, с който това е сторено за лицата, осъдени с влязла в сила присъда. Прието е също, че разпоредбата създава предпоставки за ограничаване на правото на труд, без да е достигнат конституционно търпимият предел, отвъд който заемането на държавна служба в митническата администрация би било морално неприемливо. Изложено е и, че нормата не е съобразена и с изискването да се използва най-мекото според обстоятелствата средство за ограничаване, като елемент от принципа за пропорционалност. Ищецът излага, че вследствие на приемането и прилагането на нормата е претърпял вреди, а съответствието на приетите от Народното събрание закони с Конституцията е негова отговорност. Счита, че съгласно чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд, Народното събрание е длъжно да уреди възникналите правни последици от противоконституционния закон, за да бъде възстановен нарушеният конституционен ред, а бездействието на Народното събрание да стори това е толкова противоправно, колкото и приемането на такъв закон.

На следващо място сочи, че нормата на чл.10, ал.1, изречение второ от ЗМ е приета и при съществено нарушение на правото на Европейския съюз, в частност на чл.15, §1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, която предвижда, че „всеки има право да работи и да упражнява свободно избрана или приета професия“. Излага, че нормата е приета и в нарушение на чл. 48, и чл. 52 от Хартата, чл. 6, ал. 2 и чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Твърди се, че е нарушена и Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 09.03.2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, тъй като съгласно директивата, държавите членки трябва да гарантират, че заподозрените и обвиняемите се считат за невинни до доказване на вината им в съответствие със закона. Наред с това, държавите членки не следва да представят заподозрените и обвиняемите като виновни преди окончателното решение. Излага, че е нарушен и принципът на пропорционалността по чл.5, ал.1 и 4 от Договора за ЕС. Поддържа, че разпоредбата нарушава принципа на пропорционалността на въведените ограничения, който не допуска ограничения на правата на обвиняемия, надхвърлящи необходимото за осъществяване на правосъдието. Излага се, че е нарушен и принципът за невиновност прогласен в чл. 6, § 2 от Протокол №1 към ЕКЗПЧОС, както и този за правна сигурност и защита от произвол. Д. К. сочи, че народните представители са длъжни да знаят визираните норми на правото на Европейския съюз, както и да зачитат в законотворческата си дейност тяхното предимство. Счита, че задължението на държавите-членки да поправят вреди, причинени на частноправни субекти вследствие нарушаване правото на Европейския съюз произтича от чл. 4, §3, ал.2 от ДЕС, като процесуалният ред за реализиране на това задължение е уреден в чл. 2в на ЗОДОВ, обнародван в ДВ бр.94/2019 г. Излага, че в случая е налице противоправно поведение на длъжностните лица, съставляващи колективният държавен орган Народно събрание, което се изразява в приемането на процесната разпоредба при съществено нарушение на правото на Европейския съюз и Конституцията на Република България, така и в проявеното бездействие, изразяващо се в неуреждане на възникналите в резултат на приемането ѝ правни последици. В тази връзка сочи, че за него са настъпили вреди в пряка причинно-следствена връзка с противоправните действия на Народното събрание, тъй като считано от датата на уволнението си със Заповед № 6543/02.04.2019 г. до датата на възстановяването 05.03.2021 г. бил лишен от основната си заплата от 1330,00 лв. месечно, както и от допълнително възнаграждение от 1200,00 лв. за периода от 03.04.2019 г. до 05.03.2021 г. за постигнати резултати, което се начислява ежемесечно и получава наведнъж за всяко тримесечие с основната заплата. Излага, че по силата на чл.104, ал.1 от ЗДСл. Агенция „Митници“ му е изплатила основната заплата само за 6 месеца, за периода от 03.04.2019 г. до 03.10.2019 г. а другите вреди не били компенсирани. Твърди, че в резултат на приетата от Народното събрание на Република България норма на чл.10, ал.1, изречение второ от ЗМ понесъл и неимуществени вреди, изразяващи се във влошаване на здравето му. Чувствал силно безпокойство и напрежение, не можел да спи, често се събуждал, получил и паник-атаки, сериозно се влошило и заболяването му от „дискова херния“, което наложило често посещение на лекари и прием

на медикаменти. Сочи, че развил силно чувство за непълноценност, малоценност и неувереност, което е свързано и с обстоятелството, че това било второ поредно уволнение, извършено веднага след предходното му възстановяване на работа в резултат на отменена Заповед № 540/29.01.2018 г. на директора на Агенция „Митници“.

По изложените съображения моли предявените искове да бъдат уважени изцяло.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника по главните искове Народното събрание на Република България, чрез юрк. Л. Т. и А. С., с който главните искове се оспорват като недопустими. В тази връзка се оспорва пасивната процесуална легитимация на Народното събрание, като се сочи, че българското законодателство не предвижда възможност за ангажиране на отговорността на Народното събрание във връзка с осъществяване на законодателната му дейност, която не подлежи на съдебен контрол, а единствено на контрол от Конституционния съд. Поддържа и, че специалният ред по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. на основание чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ изключва възможността от защита по общия исков ред. В евентуалност исковете се оспорват като неоснователни. Поддържа се, че разпоредбата на чл. 4, § 3 ДЕС не поражда права за частноправните субекти, като не се сочат конкретни нарушени норми на правото на Европейския съюз. Оспорват се релевираните нарушения на Хартата на основните права на Европейския съюз и Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Поддържа, че на основание разпоредбата на чл. 45, ал. 4 от ДФЕС, гарантираща свободното движение на работници в рамките на Съюза, не се прилага по отношение на заетостта в публичната администрация, както в случая. Твърди се, че дори да е налице нарушение то същото не е съществено. Излага се, че СЕС е възприел подход на ограничаване на възможностите, при които може да се носи отговорност във връзка с осъществявана законодателна дейност. Сочи се, че критерий за достатъчно съществен характер на нарушението е дали националният орган разполага с по-широко право на преценка или не, а Народното събрание, като орган на законодателната власт, с мандат получен пряко от народа, предполага по-широко право на преценка, която фактически е проява на държавен суверенитет. Оспорва се причинно-следствената връзка между нарушението и твърдяната вреда от ищеца. Твърди се, че в рамките на конституционноустановените си правомощия Народното събрание е създадо достатъчно правила, които гарантират върховенство на правото на Европейския съюз. В тази връзка се сочи, че дори законодателят да е допуснал грешка, то налице са достатъчно правни гаранции тя да не възпроизведе ефект. Излага се, че наличието на нарочна регламентация в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, аналогична на тази в чл. 225 от КТ, уреждаща заплащането на шест заплати в случай на възстановяване на работа, не позволява ищецът да разширява обема на отговорността на органа по назначаването. Оспорва твърденията за бездействие на Народното събрание да уреди правните последици от прилагането на противоконституционния закон, тъй като прекратяването на служебното правоотношение на ищеца е признато за незаконно въпреки липсата на изрична законодателна уредба по чл. 22, ал. 4 от ЗКС, включително ищецът е получил обезщетение по силата на специалния закон. Твърди, че е неоснователно да се търси неполучена заплата за период, през който ищецът не е работил, а е осъществявал защитата си по съдебен ред, срещу прекратяване на служебното си правоотношение. Излага, че допълнителното възнаграждение се определя въз основа на индивидуална оценка на работата на служителя и получаването му не е сигурно. Поддържа се, че ищецът е бил осигурен за всички осигурени социални рискове и е имал възможността да получи парично обезщетение за безработица. Оспорва настъпването на неимуществени вреди като недоказано.

По изложените аргументи се моли за прекратяване на делото и отхвърляне на исковете изцяло, както и за присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника по евентуалните искове - Държавата, представлявана от министъра на финансите, чрез юрк. Т. И., с който исковете се оспорват като недопустими, а в евентуалност като неоснователни. Излага се, че в случая липсва причинно-следствена връзка между нарушението на правото

на ЕС и настъпилите вреди. В тази връзка се сочи, че в периода от 03.10.2019 г. до 05.03.2021 г. включително не е имало законова пречка да работи по трудово или служебно правоотношение, включително и като митнически служител след 24.09.2019 г. Поддържа, че не би могло да се приеме, че продължилата над две години незаетост на ищеца по служебно или трудово правоотношение е в пряка причинно-следствена връзка с нарушението на правото на ЕС, като сочи, че същата се е дължала на неговото бездействие и нежелание да си намери някаква работа. Поддържа, че при евентуално доказване на материалноправните предпоставки на исковите, на обезщетяване подлежат само основната заплата на ищеца към момента на прекратяването на служебното му правоотношение, но не и допълнително възнаграждение за постигнати резултати, тъй като между нарушението на правото на ЕС и неполучаването на допълнително възнаграждение за постигнати резултати няма причинно-следствена връзка. Твърди, че съгласно чл. 19, т. 5, чл. 24, чл. 25 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, начисляването и изплащането на допълнително възнаграждение за постигнати резултати зависи от много фактори и за разлика от основното възнаграждение не е сигурно, че за същия период би получил такова и колко точно. Излага, че на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл ищецът вече е бил компенсирал за максимален период от 6 месеца за периода от 03.04.2019 г. до 03.10.2019 г. за това, че е бил лишен от работа, поради уволнението. Оспорва се като недоказана по основание и размер и претенцията за неимуществени вреди, като сочи, че липсва причинно-следствена връзка между нарушаването на правото на ЕС и твърдените от ищеца неимуществени вреди, а ако такива са били налице, то те са се проявили вследствие на привличането на лицето в качеството на обвиняем за умишлено престъпление от общ характер по ДП № 8/2016 г. на СП, а не вследствие на изменението на чл. 10, ал. 1, изр. 2 от ЗМ, обявено впоследствие за противоконституционно. Счита за неоснователни и акцесорните претенции за присъждане на законните лихви върху главниците. Поради липса на причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди оспорва и исковите по чл. 49. вр. чл. 45 от ЗЗД. По изложените аргументи моли за отхвърляне на исковите изцяло или частично, както и за присъждане на разноски.

По реда на чл. 143 от ГПК Д. К. е допълнил исковата си молба с твърденията, че е полагал труд по трудово правоотношение в периода от 05.04.2019 г. – до 03.03.2021 г. като продавач-консултант, за който период е получил брутно възнаграждение от 7262,93 лева, нетно възнаграждение от 5619,33 лева.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция Д. К., чрез процесуалния си представител адв. И. В. поддържа предявените искове. Претендират се разноски.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция Народното събрание на Република България, чрез процесуалния си представител Е. Ц. – Х., оспорва иска. Претендират се разноски.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция евентуалният ответник - Държавата, чрез министъра на финансите, не се представлява.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция Прокуратурата на Република България, чрез прокурор Боева изразява становище за неоснователност на исковите.

**Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:**

Д. К. К. е започнал работа в Митница Варна през 1987 г. по трудово правоотношение. Със заповед за изменение на служебното правоотношение № 10943/27.11.2008 г. на директор на Агенция „Митници“, Д. К. К., е назначен за държавен служител на длъжността „старши инспектор“ с ранг IV – младши в Регионална митническа дирекция-Варна, считано от 01.12.2008 г.

Със заповед за изменение на служебното правоотношение № 2627/09.04.2009 г. на директор на Агенция „Митници“, Д. К. К. е назначен на длъжността „главен инспектор“ с ранг IV – младши в Регионална митническа дирекция-Варна, считано от 01.04.2009 г.

Със заповед № 5446/02.07.2012 г. на директор на Агенция „Митници“, Д. К. К. е преназначен на длъжността „главен инспектор“ с ранг III – младши в Митнически пункт „Летище Варна“, считано от 01.07.2012 г.

Със заповед за изменение на служебно правоотношение № 942/03.04.2014 г. на директор на Агенция „Митници“, Д. К. К. е преназначен на длъжността „главен митнически инспектор“ с ранг II – младши в Митница - Варна, считано от 01.04.2014 г.

Със заповед № 4128/29.03.2019 г. на директор на Агенция „Митници“, във връзка с Решение № 1338 от 21.06.2018 г., постановено по адм. дело № 651/2018 г. на Административен съд – Варна, потвърдено с Решение № 3963 от 19.03.2019 г. на Върховен административен съд, постановено по административно дело № 9994/2018 г. и подадено заявление № 32-91763/27.03.2019 г. и протокол за явяване на работа рег. № 32-93087/28.03.2019 г., Д. К. К. е възстановен на длъжност „главен инспектор“ в Териториална дирекция на Агенция „Митници“, длъжностно ниво – 6, Експертно ниво – 2, Териториална дирекция – Северна морска, с ранг II – младши, считано от 28.03.2019 г.

Със заповед от 03.04.2019 г. на Главен секретар на Агенция „Митници“, Д. К. К. е повишен в ранг „главен инспектор“ в Териториална дирекция на Агенция „Митници“, длъжностно ниво – 6, Експертно ниво – 2, Териториална дирекция – Северна морска, с ранг I – младши, считано от 01.03.2015 г.

Със заповед № 6543/02.04.2019 г. на директор на Агенция „Митници“, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител, във връзка с чл. 10, ал. 1, изречение второ от Закона за митниците и Удостоверение рег. № И-10189-1/02.04.2019 г. на Национална следствена служба, служебното правоотношение с Д. К. К. – Главен инспектор в Териториална дирекция на Агенция „Митници“, Длъжностно ниво-6, Експертно ниво – 2, в Териториална дирекция „Северна Морска“ с ранг II – младши е прекратено. Като причини за прекратяване на служебното правоотношение са посочени: Поради обективна невъзможност държавния служител да изпълнява задълженията си извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител. Привлечен като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер по прокурорска преписка входящ № СП-486/2016 г. по описа на Специализирана прокуратура, досъдебно производство ДП № 08 от 2016 по описа на БОП-Варна.

Със заповед № 284/05.03.2021 г. на директор на Агенция „Митници“, на основание чл. 122, ал. 1 от Закона за държавния служител, във връзка с влязло в сила Решение № 966 от 17.07.2020 г. по административно дело № 1090/2019г. на Административен съд-Варна, оставено в сила с Решение № 2561 от 24.02.2021 г. по административно дело № 11680/2020 г. на Върховен административен съд и Протокол за явяване и допускане на работа рег. № 32-74089/05.03.2021 г. Д. К. К. е възстановен на длъжност „Главен инспектор“ в Териториална дирекция на Агенция „Митници“, длъжностно ниво 6, Експертно ниво 2, с ранг I – младши.

Със заповед № 394/07.04.2021 г. на директор на Агенция „Митници“, на основание чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, във връзка с влязло в сила Решение № 966 от 17.07.2020 г. по административно дело № 1090/2019г. на Административен съд-Варна, оставено в сила с Решение № 2561 от 24.02.2021 г. по административно дело № 11680/2020 г. на Върховен административен съд, на Д. К. К. е наредено да бъде изплатено обезщетение в размер 6384,62 лева, представляващо дължимо обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. за оставане без работа за периода от 03.04.2019 г. до 02.10.2019 г. включително.

С Решение № 7 от 17.09.2019 г. на Конституционния съд на Република България, разпоредбата на чл. 10, ал. 1 изречение второ от Закон за митниците (обн. ДВ, бр. 15 от 06.02.1998г., последно изм. ДВ, бр. 32 от 16.04.2019 г.) е обявена за противоконституционна в частта, съгласно която „Митническите служители, които са митнически органи по смисъла на закона, могат да бъдат само лица, които не са привлечени като обвиняеми или не са подсъдими за умишлено престъпление от общ характер.“

От удостоверение изходящ №12/11.03.2021 г. от „Регул 2018“ ООД става видно, че Д.

К. К. е работил в „Регул 2018“ ООД, на длъжност продавач-консултант и същият е получил за времето от 05.04.2019 г. до 03.03.2021 г. брутно възнаграждение в размер на 7262,93 лева, нетно възнаграждение в размер на 5619,33 лева.

От заключението на извършената съдебно счетоводна експертиза, което съдът кредитира като достоверно и обективно, дадено от лице притежаващо специални знания се установява, че общият размер на месечните нетни трудови възнаграждения на Д. К., за периода 03.10.2019 г. до 05.03.2021 г., ако заемаше длъжността „Главен инспектор в ТД на Агенция „Митници“, длъжностно ниво 6, експертно ниво 2, с ранг II младши би възлизал на 27300,62 лв., а при ранг I младши 28274,78 лв. Вещото лице е установило, че обезщетението за забава начислено върху първата сума за периода 01.11.2019 г. - 17.05.2021 г. би възлизало на 2202,98 лв., а върху втората 2382,89 лв. Размерът на начисленото допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода от 03.04.2019 г. - 05.03.2021 г., предвид действително начисленото и изплатено за този период допълнително възнаграждение на служители с идентична длъжност като заеманата от ищеца преди прекратяване на служебното му правоотношение, а именно „Главен инспектор в ТД на Агенция „Митници“, длъжностно ниво 6, експертно ниво 2, с ранг II младши би възлизало на 1624,00 лева, съответно на 2298,00 лева при с ранг I младши.

Към доказателствата по делото е прието заключението на допълнителната съдебно счетоводна експертиза, вещото лице по която е установило, че за процесния период – от 03.10.2019 г. до 05.03.2021 г., по трудово правоотношение при работодател „Регул 2018“ ООД, Д. К. е получил нетно възнаграждение от 3324,46 лева. След приспадането му от общия размер на дължимото нетно обезщетение, за неполучено трудово възнаграждение, за длъжността заемана в Агенция „Митници“, за ранг I младши / 28274,78 лева/, се формира остатък от 24950,32 лева. Върху този остатък се начислява обезщетение за забава от 2108,93 лева за периода от 01.11.2019 г. - до 17.05.2021 г.

При съобразяване на размера на заплатата от 1634,00 лева, определен със Заповед № 284/05.03.2021г., с която ищецът е възстановен на длъжност и след приспадане на полученото трудово възнаграждение от 3324,46 лева, вещото лице е изчислило остатък от 21815,25 лв., върху който се начислява обезщетение за забава от 1934,65 лв. за периода от 01.11.2019 г. - до 17.05.2021 г.

От показанията на разпитаната в качеството на свидетел Ю. В. Б., живуща на семейни начала с Д. К., преценени по реда на чл. 172 от ГПК, които съдът кредитира, като обективни, достоверни, еднопосочни и дадени от лице, имащо преки впечатления, се установява, че Д. К. е бил уволнен през пролетта на 2019 г. от Митница – Варна, в която работил от около тридесет години. Уволнението било на основание съществуващ член от закона, според който митницата го уволнява. От тогава животът им се е променил. Д. К. изключително тежко преживял уволнението, затворил се в себе си и станал мрачен. Темите им за разговор били концентрирани върху уволнението, което той смятал за несправедливо и постоянно водел борба за да възтържествува справедливостта. Свидетелката заявява, че Д. К. започнал да отказва всякакви срещи с приятели, не искал да контактува с никого, започнал да изпитва висока тревожност, страдал от тежко безсъние, като по цели нощи се разхождал вкъщи, нощем се стряскал в леглото, като получавал пристъп на паник-атаки и е казвал „ставай, задушавам се“, разкопчавал дрехите си и искал да излезе навън, за да може да се успокои. През деня също получавал паник-атаки. Свидетелката сочи, че Д. К. не искал да излиза, където има повече хора, бил обхванат от чувство за безперспективност. Заявява, че Д. К. е бил останал без работа и доходи, като за домакинството е трябвало да се грижи тя, което силно повлияло на самочувствието му. Не могли да му намерят работа, поради възрастта, както и с оглед обстоятелството, че е работил само в Митниците, което още повишило тревожността и чувството му за обреченост. Свидетелката, която сочи, че е лекар по професия, излага, че от всичко това се обострила дисковата му херния, като се затруднявал да се обслужва битово. Ходили няколко пъти на консултации при неврохирург, като било предприето неуспешно лечение с таблетки и се наложило да се поставят серии от инжекции. Започнала да му съхне устата и след консултация с ендокринолог се оказало, че



кръвната му захар е с увеличени стойности, което наложило назначаването на ново лечение. Свидетелката излага, че посочените симптоми започнали да се появяват от деня, когато бил уволнен. Поддържа, че след предходните прекратявания на служебното му правоотношение ищецът бил възстановен на работа и бил много щастлив. По първото прекратяване нямал подобна симптоматика, като по някакъв начин го приел. Имало проверка по документи във връзка със служебното му положение, но той не се притеснявал от нея, както и от привличането си като обвиняем, защото считал, че няма да има съдебно дело.

От показанията на Агоп Манук Б. /син на горната свидетелка/, преценени по реда на чл. 172 от ГПК, които съдът кредитира, като обективни и правдоподобни се установява, че Д. К. приел тежко уволнението и получавал паник-атаки, като се задушавал и не му стигал въздух. Бил доста притеснен и с много здравословни проблеми. Свидетелят сочи, че когато оставал да спи в дома на Д. К., е забелязал, че същият страда от безсъние и притеснение. Бил се е изострил диабетът му, имал проблеми с кръста и дисковата херния.

От присъда № 26/02.10.2023 г. постановена по въззивно наказателно дело от общ характер № 540/2023 г. по описа на Апелативен съд-София, 7-ми наказателен състав, става видно, че подсъдимият Д. К. К. е признат за невиновен в това, че като длъжностно лице – Началник смяна при Митнически пункт Варна Запад, Териториална дирекция Северна морска, Агенция „Митници“, в периода от 03.07.2016 г. до 12.01.2017 г. в град Варна, заедно с Д. Г. Й., началник на този митнически пункт и А. Б. А., И. Л. А. и Г. Й. Р., началник смени в този митнически пункт, е участвал в организирана престъпна група, съставена от тях петимата, с цел извършване на престъпления по чл. 301, ал. 1 и чл. 302, т.2, вр. чл. 301, ал. 1 от НК, като групата е създадена с користна цел и в нея участва длъжностно лице, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдава по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

**При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:**

**По въззивната жалба:**

Въззивната жалба, инициирала настоящото въззивно производство е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

В обхвата на така посочените въззивни предели, ОС-Варна намира обжалваното решение за валидно и допустимо, като постановено от надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата форма и при наличието всички положителни, респ. липса на отрицателни процесуални предпоставки, обуславящи правото на иск и неговото надлежно упражняване.

Принципът за отговорност на държавата за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица е прогласен в чл. 7 от Конституцията на Република България. Проявление на този принцип е отговорността по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, който предвижда специален ред за реализиране на отговорността на държавата и общините при наличие на изчерпателно посочените хипотези. Съгласно чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, същият се прилага, когато не е налице предвиден в закон специален начин на обезщетяване.

Отговорността по ЗОДОВ на държавата в лицето на нейните органи е деликтна и е проявление на отговорността на лицето – възложител на работата по чл. 49 от ЗЗД, но се реализира по реда на специалния ЗОДОВ и при наличие на изчерпателно предвидените в него хипотези. Отговорността по ЗОДОВ е безвиновна, обективна, тъй като съгласно чл. 4

от ЗОДОВ се дължи обезщетение за претърпените вреди независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Основанията за освобождаване от отговорност са предвидени в чл. 5 от ЗОДОВ, според който обезщетение не се дължи, ако увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия. Ако с поведението си пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, обезщетението се намалява. В този случай следва да се установи доколко поведението на пострадалия е в причинно-следствена връзка с вредоносния резултат, настъпил от незаконното действие на държавния орган, и доколко го освобождава от отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 1 от ЗОДОВ: Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

Редът за разглеждане на искове срещу държавата, за вреди от нарушение на правото на Европейския съюз е уреден в чл. 2в от ЗОДОВ, където е посочено, че когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на Административнопроцесуалния кодекс – за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ /причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове/, както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд; и по реда на Гражданския процесуален кодекс – извън горните случаи, като ответникът по делата се определя по реда на чл. 7 от ЗОДОВ.

Разпоредбата на чл. 7 от ЗОДОВ гласи, че искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ: Обезщетение за вреди, причинени при условията на чл. 1, ал. 1, чл. 2, ал. 1 и 2, чл. 2а и чл. 2б, ал. 1, може да се търси по реда на ЗОДОВ, а не по общия ред. Също така, щом отговорността на държавата за обезщетение на причинените вреди от актове или действия на нейни органи или длъжностни лица, се реализира по уреден в закона специален ред, бил той и различен от ЗОДОВ, то общият ред за ангажиране на отговорността на държавата, е неприложим (чл. 7 от Конституцията на РБ и чл. 49 ЗЗД).

В настоящия случай предявените главни искове са допустими. Същите са предявени по реда на чл. 2в от ЗОДОВ за обезщетяване на вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз. Същите са предявени срещу колективния орган Народно събрание, като процесуален субституент на държавата, който е компетентен да гласува законите и чиято отговорност е приетите закони да не противоречат на правото на Европейския съюз, което има примат над националното право, съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 4 от КРБ „Международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.“

Фактическият състав за ангажиране на извъндоговорната, безвиновна, обективна отговорност на Народното събрание за вреди, причинени на частноправните субекти, вследствие на нарушение на правото на Европейския съюз е установена в практиката на Съда на Европейския съюз и включва следните кумулативни предпоставки: нарушение на правна норма на Европейския съюз, която има за предмет предоставяне на права на частноправни субекти, нарушението да е достатъчно съществено и причинно-следствена връзка между нарушението и вредата.

Съгласно разпоредбата на чл. 15 от Хартата на основните права на Европейския съюз,

озаглавен „Свобода при избор на професия и право на труд“: Всеки има право да работи и да упражнява свободно избрана или приета професия.

В този смисъл, правото на труд, като право поместено в Хартата на основните права на Европейския съюз е основно човешко право. Когато нарушаването на правото на труд произтича от приемането на законова разпоредба, която противоречи на Хартата на основните права на Европейския съюз, то тази законова разпоредба от своя страна, противоречи и на правото на Европейския съюз, по смисъла на чл. 2в от ЗОДОВ, тъй като Хартата на основните права на Европейския съюз е част от правото на Европейския съюз и нарушаването на правата посочени в нея /като основни човешки права/, от държавите членки и техните органи, представлява съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

По отношение на правото на всеки да работи и да упражнява свободно избрана професия, Европейският съд по правата на човека приема, че ограниченията върху осъществяване свободата да се упражнява определена професия са недопустими в случаите, когато преследваната цел е непропорционална или е налице прекалена намеса, накърняваща същността на гарантираното право - така напр. Решение от 27.07.2004г. на ЕСПЧ по делото С. и Д. срещу Литва по Жалби №55480/00 и №59330/00, в което е прието, че невъзможността на жалбоподателите да кандидатстват за редица длъжности в частния сектор е посягателство върху личния им живот така, както е закрилян от чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

В настоящия случай, с гласуването и приемането от Народното събрание на Република България на процесната разпоредба в Закона за митниците /чл. 10 от ЗМ, изречение второ: „Митническите служители, които са митнически органи по смисъла на закона, могат да бъдат само лица, които не са привлечени като обвиняеми или не са подсъдими за умишлено престъпление от общ характер“. Обявена за противоконституционна, с Решение № 7 на КС на РБ – ДВ. бр. 75 от 2019 г./ се ограничава правото на труд на лица – митнически служители, които все още не са с влязла в сила осъдителна присъда, като следва да се има предвид, че такава може и въобще да не последва, в хипотезата на оправдателна присъда или прекратяване на наказателното дело. По този начин, с приетата разпоредба, се нарушава и презумпцията за невиновност. Нарушен е балансът между залегналите в закона легитимни цели и защитата на интересите на отделния индивид. Визираната и преследвана в Закона за митниците цел е митническите служители да бъдат граждани с висок морал, безупречна репутация и професионализъм, които с работата си да издигат авторитета и престижа на държавната служба в обществото. Авторитетът на държавната служба е легитимна цел на законодателя, а постигането ѝ може да се осъществява с вкарването на допълнителни условия, на които държавните служители трябва да отговарят при упражняването на държавната служба, което защитава значим обществен интерес, с оглед специфичните функции и правомощия на митническите органи.

В приетата разпоредба на чл. 10, ал. 1, изречение второ от ЗМ се съдържа неясна формула за нелоялност, която законодателят свързва с процесуалното качество на обвиняем или подсъдим за умишлено престъпление от общ характер. Възприетото автоматично отстраняване от заемане на държавна служба в митническата администрация не оставя пространство за преценка кога пълноценната реализация на правото на труд следва да отстъпи пред защитата на специфичния авторитет на държавната служба. Отсъствието на нюансиран подход не позволява да се отчетат степента на обществена опасност на твърдяното престъпление, връзката му с функциите на митническия служител, както и други индивидуални особености на конкретния случай.

Разпоредбата създава предпоставки за ограничаване на правото на труд, без да е достигнат търпимият предел, отвъд който заемането на държавна служба в митническата администрация би било морално неприемливо. Също така отсъства всякаква възможност за преразглеждане на случая при промяна на релевантните обстоятелства по чл. 10, ал. 1, изречение второ от ЗМ, включително при постановяване на оправдателна присъда или прекратяване на наказателното производство, и законът не гарантира връщането на митническия служител на заеманата до прекратяване на служебното правоотношение

длъжност. Ограничението е непропорционално, защото целите на закона могат да бъдат успешно и ефективно постигнати и без него.

Процесната разпоредба представлява достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз – нарушение на чл. 15 от Хартата на основните права на Европейския съюз, с оглед засегнатото основно право на труд на индивида и неспазването на пропорционалността между търсената от закона цел за повишаване на авторитета на държавната служба и ограничаването на правото на труд на отделния индивид.

В конкретния случай, вредите от нарушението на правото на Европейския съюз се изразяват в неполучено трудово възнаграждение поради уволнение за периода от 03.10.2019 г. до 05.03.2021 г. Размерът на претърпените вредите следва да бъде доказан. Същият се изразява в пропуснати ползи - неполученото трудово възнаграждение от Д. К. за периода от 03.10.2019 г. до 05.03.2021 г. Следва да бъде съобразено, че макар към момента на прекратяването на служебното правоотношение /03.04.2019г./ Д. К. да е заемал длъжността „Главен инспектор“, Длъжностно ниво - 6, Експертно ниво – 2, в Териториална дирекция „Северна Морска“ с ранг II – младши, е налице заповед от същата дата - 03.04.2019 г. на Главен секретар на Агенция „Митници“, за повишаване на Д. К. в ранг „Главен инспектор“ в Териториална дирекция на Агенция „Митници“, длъжностно ниво – 6, Експертно ниво – 2, Териториална дирекция – Северна морска, с ранг I – младши, считано от 01.03.2015 г. От горното следва, че ако от Народното събрание не беше приета процесната разпоредба, която представлява достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз и въз основа на нея служебното правоотношение на Д. К. не беше прекратено, считано от 03.04.2019 г., то Д. К. със сигурност още от същата дата, от която е прекратено служебното му правоотношение, щеше да бъде повишен в ранг „Главен инспектор“ в Териториална дирекция на Агенция „Митници“, длъжностно ниво – 6, Експертно ниво – 2, Териториална дирекция – Северна морска, с ранг I – младши. Следователно обезщетението, което му се следва е в размер на неполучено трудово възнаграждение поради прекратяване на служебното му правоотношение, за периода от 03.10.2019 г. до 05.03.2021 г., но като за служител заемащ длъжността „Главен инспектор“ в Териториална дирекция на Агенция „Митници“, длъжностно ниво – 6, Експертно ниво – 2, Териториална дирекция – Северна морска, с ранг I – младши, а не с ранг II младши, както е прието от РС-Варна, след приспадане на възнаграждението, за процесния период, което е получавал като продавач-консултант във фирма „Регул 2018“ ООД. Същото е в размер на 24950,32 лева и се доказва от приетото и неоспорено от страните заключение на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза. Доколкото няма подадена насрещна въззивна жалба срещу решението в тази му част и на основание принципа „*Reformatio in pejus*“, за забрана за влошаване на положението на жалбоподателя, залегнал в чл. 271, ал. 1, изречение второ от ГПК – ако решението не е обжалвано от другата страна, положението на жалбоподателя не може да бъде влошено с новото решение, то постановеното първоинстанционно съдебно решение, с което Народното събрание на Република България е осъдено да заплати на Д. К. К. сумата от 23976,16 лв./размерът на нетното трудово възнаграждение от 27300,62 лева за служител заемащ длъжността „Главен инспектор“ в ТД на Агенция „Митници“, длъжностно ниво 6, експертно ниво 2, ранг II – младши, минус полученото по трудово правоотношение с „Регул 2018“ ЕООД, в размер на 3324, 46 лева е равно на 23976,17 лева/ представляваща неполучено нетно трудово възнаграждение, поради прекратяване на служебното правоотношение на Д. К., със Заповед № 6543/02.04.2019 г. на директора на Агенция „Митници“ за периода 03.10.2019 г. до 05.03.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исквата молба - 18.05.2021 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, следва да бъде потвърдено.

Основателността на главния иск, предполага уважаване и на акцесорната претенция за обезщетение за забава върху главницата от 24950,32 лева за неполучено трудово възнаграждение за периода от 01.11.2019 г. до 17.05.2021 г. но по горните съображения, първоинстанционното решение, в тази му част, следва да бъде потвърдено.

По отношение на предявените в условията на евентуалност искиве срещу Държавата,

по реда на чл. 7 от Конституцията на Република България във вр. с чл. 49 от ЗЗД, същите са допустими по отношение на тях е приложим общият ред на защита по реда на чл. 7 от Конституцията на Република България и ЗЗД, с оглед липсата на специална уредба. Разпоредбата на чл. 271, ал. 2 от ГПК гласи, че при отмяна на решението по главния иск се възстановява висящността и по евентуално съединените с него искове, по които първоинстанционният съд не се е произнесъл. В настоящия случай, с оглед уважаването на главните искове, не е настъпило вътрешнопроцесуалното условие за разглеждане на предявените в условията на евентуалност искове за осъждане на Държавата, представлявана от министъра на финансите, с правно основание чл. 49 от ЗЗД вр. чл. 7 от Конституцията на Република България, да заплати на Д. К. следните суми, представляващи обезщетение за вреди, претърпени от приета от Народното събрание противоконституционна норма на чл. 10, ал.1, изр. второ от Закона за митниците и от неизпълнение от Народното събрание на задължението по чл. 22, ал.4 от Закона за Конституционния съд, както следва: сумата от 24950,32 лв. (след допуснато увеличение в цената на иска, по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща неполучено трудово възнаграждение, поради прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № 6543/02.04.2019 г. на директора на Агенция „Митници“ за периода 03.10.2019 г. до 05.03.2021г; сумата от 2108,93 лв. (след допуснато увеличение в цената на иска, по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща обезщетение за забава върху главницата за неполучено трудово възнаграждение за периода 01.11.2019 г. - до 17.05.2021 г. и същите не следва да бъдат разглеждани.

#### **По насрещната въззивна жалба:**

По предявения от Д. К. К. иск, с правно основание чл. 2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ, за осъждане на Народното събрание на Република България да му заплати сумата 2298,00 лв. (след допуснато увеличение в цената на иска по реда на чл. 214 от ГПК), представляваща неполучено допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода от 03.04.2019 г. до 05.03.2021 г., същият е неоснователен по следните съображения:

Начисляването и изплащането на допълнително възнаграждение за постигнати резултати зависи от много фактори – срочност, точност, пълнота на извършената работа и други, и за разлика от основното възнаграждение не е сигурно, че за същия период Д. К. би получил такова и колко точно.

Допълнителното възнаграждение за постигнати резултати, видно от съдържашото се в наименованието му разяснение, се определя въз основа на постигнати резултати. Следователно щом Д. К. за процесния период 03.04.2019 г. до 05.03.2021 г. не е престира работна сила, то той и не е постигнал резултати. Следователно не му се следва допълнително възнаграждение за постигнати резултати. Решението на първоинстанционния съд в тази му част е правилно и следва да бъде потвърдено.

#### **По разноските:**

Предвид изхода на делото, направеното искане и доказателства, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Народното събрание на Република България следва да бъде осъдено да заплати на Д. К. К. сумата от 2400 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ОС-Варна.

По направеното от Народно събрание на Република България възражение за прекомерност по чл. 78, ал.5 от ГПК на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на Д. К., същото е неоснователно, доколкото е дори под определения минимум по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в относимата редакция обн. в ДВ, бр. 88 от 2022 г.

На Народно събрание на Република България се следват разноски, на основание чл. 78, ал. 3 вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ за процесуално представителство по насрещната въззивна жалба. Народно събрание на Република България е сторило разноски за юрисконсулско възнаграждение, което съдът съобразно фактическата и правна сложност на делото определя на 200,00 лв., на основание чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, от които 100 лева за процесуално представителство по

въззивната жалба и 100 лева за процесуално представителство по насрещната въззивна жалба. Д. К. К. следва да бъде осъден да заплати на Народното събрание на Република България сумата от 100 лева – представляваща разходи за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по подадената насрещна въззивна жалба.

Водим от горното, съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** Решение № 1028/27.03.2023 г. постановено по гр. д. № 6972/2021 г. по описа на РС-Варна, 20-ти състав, в частта му, с която РС-Варна е: осъдил, на основание чл. 2 в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, Народното събрание на Република България да заплати на Д. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*: сумата от 23976,16 лева /двадесет и три хиляди деветстотин седемдесет и шест лева и шестнадесет стотинки/, представляваща обезщетение за вреди, претърпени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в приемането от Народното събрание на Република България на нормата на чл. 10, ал.1, изречение второ от Закона за митниците /Митническите служители, които са митнически органи по смисъла на закона, могат да бъдат само лица, които не са привлечени като обвиняеми или не са подсъдими за умишлено престъпление от общ характер, обявена за противоконституционна, с Решение № 7 на Конституционния съд на Република България, ДВ- бр. 75 от 2019 г./, изразяващи се в пропуснати ползи - неполучено нетно трудово възнаграждение, за периода от 03.10.2019 г. до 05.03.2021г, поради прекратяване на служебното правоотношение на Д. К., със Заповед № 6543/02.04.2019 г. на директора на Агенция „Митници“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2021 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 2026,68 лева /две хиляди двадесет и шест лева и шестдесет и осем стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху горната главница, за периода от 01.11.2019 г. до 17.05.2021 г., на основание чл. 2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 86 от ЗЗД, както и в частта му, с която е отхвърлил предявения от Д. К. К., срещу Народното събрание на Република България иск с правно основание чл. 2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2298,00 лева /две хиляди двеста деветдесет и осем лева/, представляваща обезщетение за вреди, претърпени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в приемането от Народното събрание на Република България на нормата на чл. 10, ал.1, изречение второ от Закона за митниците /Митническите служители, които са митнически органи по смисъла на закона, могат да бъдат само лица, които не са привлечени като обвиняеми или не са подсъдими за умишлено престъпление от общ характер, обявена за противоконституционна, с Решение № 7 на Конституционния съд на Република България, ДВ - бр. 75 от 2019 г./, изразяващи се в пропуснати ползи - неполучено допълнително възнаграждение за постигнати резултати, за периода от 03.04.2019 г. до 05.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2021 г. до датата на окончателното ѝ изплащане.

Първоинстанционното решение, в останалата му част, е влязло в сила.

**ОСЪЖДА**, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Народното събрание на Република България да заплати на Д. К. К. сумата от 2400 лева /две хиляди и четиристотин лева/, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ОС-Варна.

**ОСЪЖДА**, на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, Д. К. К. да заплати на Народното събрание на Република България, сумата от 100 лева /сто лева/ – представляваща разходи за юрисконсултско възнаграждение за

процесуално представителство по подадената насрещна въззивна жалба.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_